

priceput la meserie ca celibatarul. Și cu toate acestea, celui cu mulți copii nu îi lipsea nimic, pe când acestuia îi lipseau toate. Burlacul l-a întrebat pe familist cum face că are de toate, deși lucrează mai puțin? Familistul cel credincios i-a răspuns atunci că se întâmplă așa deoarece el, când se întoarce în fiecare dimineață de la biserică, găsește pe drum aur pierdut de alții. El l-a chemat pe burlac să vină și el la biserică, spunându-i că astfel vor împărți aurul pe care îl vor găsi la întoarcere, pe drum. Amândoi vecinii au început să meargă împreună regulat la sfânta biserică, și nu a trecut

mult până și burlacul a început să o ducă bine și să fie bucuros și mulțumit. Desigur, ei nu găseau nici un aur la întoarcere pe drum, dar veneau de la biserică cu o comoară mult mai de preț: cu binecuvântările Bisericii odihnind ca un tezaur mereu sporit în sufletele lor, mereu mai curățite și mai credincioase. Căci celor care caută mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui (Matei 6, 31), Dumnezeu le adaugă și le sporește și din belșug le sporește, cu toate cele de folos și pentru trup, și pentru suflet.

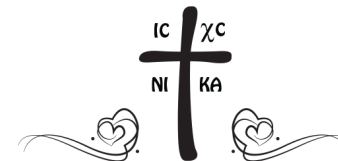
Sursa: din Proloagele de la Ohrida, *Cugetare*, 24 august, Sfântul Nicolae Velimirovici

PROGRAMUL LITURGIC

- **Vineri: 25 octombrie**
18:00 – Vecernie și Litia
- **Sâmbătă: 26 octombrie**
08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir*
18:00 – Vecernia și Litia
- **Duminică: 27 octombrie**
08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Învierea fiicei lui Iair*
→ *Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor*
→ *Sfântul Mucenic Nestor*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE

HANUL COLȚEI

♦ Nr. 45 / 20 octombrie 2013 ♦

PR. IOSIF VATOPEDINUL
CÂT DE MULT VATĂMĂ MÂNIA ȘI
CARE SUNT CAUZELE CARE O
PROVOACĂ

„Mânia omului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu” (Iacov 1, 20). Astfel descrie Apostolul Iacov cât de pierzătoare este mânia. În același chip ne vorbesc și proorocii: „Bărbatul

mânios nu are chip bun” (Proverbe 11, 25, cf. Septuaginta) și „*Tulburatu-s-a de mânie ochiul meu*” (Psalmi 6, 8). Iar Părinții noștri insuflați de Duhul Sfânt accentuează cu tărie: „*Bărbatul mânios chiar dacă va învia nu este bine primit*”. Dacă Făcătorul și Susținătorul universului este blând și smerit, închipuiți-vă încununarea perversității și a desfigurării: molecula creației – omul –, să fie vas al mâniei! Ce altceva este mânia decât starea iraționalului, locul distrugerii, partea și firea diavolului, pierzania însăși, în opoziție cu Dumnezeu, Care este iubirea desăvârșită?

Pricinile care provoacă patima mâniei sunt felurite, dar înrudite între ele și interdependente, de vreme ce le leagă împreună, egoismul, interesul, și în general iubirea de sine (filavtia). Oriunde stăpânește distrugătorul individualism nu lipsește nici umbra

lui, care este mânia! Atotcuprinzătoarea iubire de sine (filavtia) se împarte în două, materială (trupească) și duhovnicească (sufletească). Din pricina acesteia se întărește amândouă felurile de patimi, trupești și sufletești. De ce apare mânia? Întrucât îi este barată calea încrezutei iubiri de sine. În cei pătimiși și robiți de patimile trupești, în care stăpânesc poftele iraționale și plăcerile, mânia este mișcată de frica privării satisfacerii acestora.

Același lucru se întâmplă și la cei robiți de patimile sufletești, precum de iubirea de slavă, de egoism, de mândrie, de cinstiri, de promovări, de laude etc. Toate acestea sunt imboldurile și uneltele mâniei, care ne desparte de iubirea desăvârșită și de viața – Dumnezeu – și ne gâtește loc în iad și moartea, locul satanei!

Eliberarea și izbăvirea ne-o arată Domnul nostru, Învierea și Viața, învățându-ne purtarea potrivită: „*Îngăduiți-vă unii pe alții în iubire*” (Efeseni 4, 2), *„Nimeni să nu caute ale sale, ci fiecare pe ale aproapelui”* (1 Corinteni 10, 24), *„Oricui îți cere, dă-i; și de la cel ce ia lucrurile tale nu cere înapoi”* (Luca 6, 30), *„Iubiți pe vrăjmașii voștri, rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc”* (Matei 5, 44), *„Toate câte voiți să vă faceți vouă oamenilor, asemenea și voi să faceți lor”* (Matei 7, 12), *„Binecuvântați și nu blestemați”* (Romani 12, 14).

Sursa: www.pemptousia.ro

Gheronda Iosif Vatopedinul, *Dialoguri la Athos*, traducere din limba greacă și note Nicușor Deciu, Editura Doxologia, 2012.

PR. VLAD BOTEZ „ȘI TU VREI SĂ FII PREOT?”

Ești tu gata să-i asumi pe toți cei pe care Domnul ți-i va scoate în cale? Ești tu gata să le porți poverile, cu dragoste? Ești tu conștient că a te ruga pentru lume înseamnă a-ți vărsa sângele și că asta înseamnă a urma dragostei Domnului, care Și-a vărsat sângele din iubire pentru noi? Ești tu gata să nu-ți zdrobești vrăjmașii, ci să-i învingi prin dragoste?

Nu cred că este vreun student de la Teologie, sau vreun elev de Seminar care să nu-și fi dorit măcar o dată să ajungă preot. Și mai cred, că foarte mulți dintre ei, la întrebarea „ce vrei să devii?” răspund cu multă convingere: „preot”. Și tot timpul m-am întrebat dacă suntem într-adevăr conștienți de ce înseamnă preoția și la ce ne cheamă ea. Eu mă cutremur adesea când aud pe cineva că spune cu atâta convingere că își dorește să ajungă preot. Ori e sfânt, ori nu are o înțelegere adâncă a acestei chemări. Și tot timpul m-am întrebat ce înseamnă aceasta, trecând peste aspectele ei exterioare și peste „publicitatea” mai mult sau mai puțin negativă pe care i-o face presa.

În tratatele despre preoție se spune adesea că preotul este prelungirea mâinii lui Dumnezeu, prelungirea gurii lui Dumnezeu. Sau ar trebui să fie. La asta este chemat. Și așa îndrăzni să spun că preotul este prelungirea dragostei lui Dumnezeu. Părintele Sofronie afirmă că Hristos, Iubirea desăvârșită, își dă propria Viață, pentru ca ceilalți să trăiască, și primește de la ei, în schimb, moartea. La asta este chemat și preotul. Înainte de a afirma cu atâta

convingere că vrei să te faci preot, să meditezi la asta. Tot părintele Sofronie spune că dându-ne viața celorlalți, noi primim de la ei clevetiri, prigoane, sărăcie, lepădare. În schimbul vieții pe care le-o dăm, oamenii ne răsplătesc împovărându-ne cu moartea lor, și aceasta este calea noastră. Ești așa de convins că vrei să urmezi o astfel de cale, că poți să duci pe umeri o astfel de cruce?

Părintele Sofronie spune că inima noastră trebuie să se lărgească până la acele dimensiuni unde ne vom îngriji de fiecare dintre frații și surorile noastre. Dragostea către fratele trebuie să devină cuprinsul vieții noastre. Îi vezi tu pe ceilalți ca pe frații tăi, sau abia aștepti să-i întrebi: „Cum mai ești, fiule?”

Ești tu gata să-i asumi pe toți cei pe care Domnul ți-i va scoate în cale? Ești tu gata să le porți poverile, cu dragoste? Ești tu conștient că a te ruga pentru lume înseamnă a-ți vărsa sângele și că asta înseamnă a urma dragostei Domnului, care Și-a vărsat sângele din iubire pentru noi? Ești tu gata să nu-ți zdrobești vrăjmașii, ci să-i învingi prin dragoste?

Dacă atunci când afirmai cu atâta convingere că îți dorești să ajungi preot, aveai în vedere toate acestea, iartă-mă pentru timpul pe care l-ai pierdut citind aceste rânduri. Dar dacă vedeai preoția doar prin prisma celor exterioare, atunci aruncă-te în brațele Domnului și roagă-L cu inimă zdrobită să-ți arate calea în care să mergi.

Iar tu, care nu ai făcut facultatea de Teologie, să știi că tot la asta ești chemat de Domnul. Asta e calea noastră, a tuturor. Doamne, Iisuse

Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, mântuiește pre noi și lumea ta!

Sursa: www.doxologia.ro

SFÂNTUL NICOLAE VELIMIROVICI „N-AM TIMP DE BISERICĂ”

Dacă întrebăm oamenii de ce nu merg să se roage la sfintele biserici, ei în general ne răspund că «nu au timp», că «au mult de lucru». Dar să privim la viețile acestor oameni care niciodată nu au timp, care muncesc din zori și până în seară, punându-și toată nădejdea numai în munca lor, și să le comparăm cu viețile celorlalți oameni, care fac loc mai întâi rugăciunii în viața lor, fără să negligeze în plan secund nici munca. Vom vedea că aceștia din urmă nu sunt câtuși de puțin oameni lipsiți, iar ceea ce este și mai important: aceștia sunt mult mai împliniți și mai mulțumiți sufletește!

Iată aici istoria a doi vecini, ambii croitori, dar care erau oameni foarte diferiți în atitudinea pe care o aveau față de muncă și de credință, și de asemenea și în privința îndestulării lor materiale și a mulțumirii sufletești. Unul dintre ei avea o familie numeroasă, iar celălalt nu era căsătorit. Primul avea obiceiul să meargă la biserică în fiecare dimineață ca să se roage, pe când burlacul nu mergea niciodată la biserică. Nu numai că cel cu familie numeroasă lucra și mai puțin, având comenzi mai puține, dar nici măcar nu era tot așa de